

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Polański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Goślińska

po rozpoznaniu w sprawie

K. R. ukaranego z art. 92a k.w.

wniosku jego obrońcy

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie sygn. akt II W 3188/12, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie sygn. akt II Ka 235/13

na podstawie art. 113 § 1 i 3 k.p.s.w. w zw. z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 547 § 1 k.p.k. i art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k..

postanawia

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od ukaranego K. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie wznowieniowe.

UZASADNIENIE

Obrońca ukaranego K. R. - na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 i art. 547 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.s.w. – wniósł o:

1. wznowienie postępowania przeciwko K. R., ukaranemu za czyn określony w art. 92a kodeksu wykroczeń;
2. uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 6 marca 2013 roku sygn. akt II W 3188/12 oraz utrzymującego go w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 17 lipca 2013 r. sygn. II Ka 235/13;
3. uniewinnienie ukaranego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie umorzenie postępowania w tej sprawie na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Tarnowie.

W uzasadnieniu obrońca podniósł, że wskazanymi wyżej wyrokami K. R. został ukarany za wykroczenie z art. 92a k.w., to jest za to, że prowadząc pojazd w ruchu drogowym nie zastosował się do ograniczenia prędkości, przy czym przekroczenie prędkości zostało zarejestrowane przez urządzenie stacjonarne, a z wnioskiem o ukaranie wystąpiła Straż Gminna Gminy T.. Zdaniem wnioskodawcy zakres uprawnień straży gminnej (miejskiej) w zakresie tzw. kontroli fotoradarowej został ograniczony do możliwości utrwalania wykroczeń naruszających przepisy ruchu drogowego za pomocą urządzeń rejestrujących o charakterze przenośnym lub znajdujących się w niepozostającym w ruchu pojeździe, na którym urządzenie to zostało zainstalowane. Wniosek taki, w ocenie obrońcy, wypływa z analizy art.

129b ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, art. 129 b ust. 4 tej ustawy oraz jej art. 129 g ust. 1. Tym samym dowód w postaci zdjęcia z takiego fotoradaru, znajdującego się w zarządzie straży gminnej nie może być dowodem w sprawie, a tym samym nie może być podstawą ustalenia winy obwinionego.

Niezależnie od powyższego obrońca zarzucił, że postępowanie sądowe przeciw ukaranemu prowadzone było pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi przyczynę wyłączającą postępowanie unormowaną w art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. Wniosek o ukaranie straży gminna (miejska) może skierować jedynie w zakresie swojego działania, a to nie obejmuje, zdaniem obrońcy, spraw w których wykroczenie zostało ujawnione za pomocą fotoradarów stacjonarnych. W tej sytuacji, w ocenie obrońcy, z uwagi na brak uprawnionego oskarżyciela, należało umorzyć postępowanie.

Prokurator Apelacyjny w Krakowie odpowiadając na wiosek obrońcy ukaranego wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego, Prokurator wskazał między innymi, że wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. może nastąpić jedynie, gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nie znane przedtem sądowi. Tymczasem wnioskodawca na żadne takie przesłanki się nie powołuje, a jedynie polemizuje z poglądami sądów orzekających w sprawie. Dodał, że wbrew twierdzeniom obrony uprawnienia oskarżycielskie, w sytuacjach takich, jak w niniejszej sprawie przysługują również straży miejskiej. Nawet zaś, gdyby przyjąć, że w sprawie brak było skargi uprawnionego oskarżyciela to stanowić by to mogło podstawę do wniesienia kasacji, a nie wznowienia postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania jest niezasadny, w związku z czym należało go oddalić.

Zgodzić się należy z prokuratorem, że żadna z okoliczności przywołanych przez obrońcę nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania. I tak, powołany we wniosku, jako jego podstawa, art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. odnosi się tylko i wyłącznie do sytuacji, gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nie znane przedtem sądowi. Nie dotyczy on natomiast sytuacji, w której po wydaniu orzeczenia pojawiają się odmienne interpretacje czy oceny prawne przepisów, na podstawie których doszło do skazania czy też ukarania. Warto tu przywołać postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.09.2012 r. sygn. akt IV KO 36/12 (Prok.i Pr.-wkl. 2013/2/10), w którym stwierdzono, że: „Przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. podstawa wznowieniowa określana mianem propter nova dotyczy faktycznej podstawy rozstrzygnięcia, a nie odmiennych interpretacji czy ocen prawnych wyrażonych przez inne sądy czy organy, choćby był nim Trybunał Konstytucyjny, z wyjątkiem - rzecz jasna - przesłanek przewidzianych w art. 540 § 2 k.p.k.”. Wnioskodawca w niniejszej sprawie nie powołuje się na żadne nowe fakty lub dowody, ale właśnie na odmienną ocenę prawną w zakresie kompetencji straży gminnej i na poparcie swoich twierdzeń przywołuje stanowisko Prokuratora Generalnego oraz orzeczenie jednego z sądów okręgowych. W sposób oczywisty zatem powołuje się na odmienną ocenę prawną sytuacji, w której doszło do ukarania jego mandanta, nie zaś na nowe fakty lub dowody dotyczące faktycznej podstawy rozstrzygnięcia. Już tylko z tego względu wniosek o wznowienie postępowania nie mógł zostać uwzględniony.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że wnioskodawca niewłaściwie interpretuje przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r.

Zgodnie z art. 129g ust. 1 powyższej ustawy ujawnianie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych następujących naruszeń przepisów ruchu drogowego:

- a) przekraczania dopuszczalnej prędkości,
- b) niestosowania się do sygnałów świetlnych

- **z zastrzeżeniem art. 129b ust. 3 pkt 3**, należy do Inspekcji Transportu Drogowego.

Z wyłuszczonego wyżej fragmentu przepisu art. 129b ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym wynika, że w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są

upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących, z tym że w przypadku używania urządzenia zainstalowanego w pojeździe w czasie pracy urządzenia pojazd nie może znajdować się w ruchu.

Z porównania wyżej przywołanych przepisów wynika, że ujawnianie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych przekraczania dopuszczalnej prędkości należy do Inspekcji Transportu Drogowego, ale nie wyłącznie, gdyż z zastrzeżeniem art. 129b ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który to przepis mówi, że strażnicy gminni są upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących. Odesłanie z przepisu art. 129g ust. 1, który dotyczy wyłącznie urządzeń stacjonarnych, do art. 129b ust. 3 pkt 3, dotyczącego uprawnień straży gminnej, nie pozostawia wątpliwości, że poza Inspekcją Transportu Drogowego również straż miejska może dokonywać za pomocą urządzeń stacjonarnych kontroli naruszeń ruchu drogowego, o których mowa w art. 129g ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Dodać tu należy, że zgodnie z art. 2 pkt 59 ustawy Prawo o ruchu drogowym urządzenie rejestrujące to stacjonarne, przenośne albo zainstalowane w pojeździe albo na statku powietrznym urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami. Art. 129b ust. 2 pkt 1 b ustawy Prawo o ruchu drogowym, stanowi natomiast, że strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec niestosującego się do zakazu ruchu w obu kierunkach, określonego odpowiednim znakiem drogowym, naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego. Skoro urządzeniem rejestrującym jest również urządzenie stacjonarne, to nie ma wątpliwości, że art. 129b ust. 2 pkt 1 b ustawy Prawo o ruchu drogowym wprost przewiduje kompetencje straży gminnej do wykonywania kontroli również z jego użyciem.

Wbrew twierdzeniom obrońcy z art. 129 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym wcale nie wynika, że straż gminna nie ma kompetencji do wykonywania kontroli za pomocą urządzenia stacjonarnego. Przepis ten stanowi, że strażnicy gminni (miejscy) mogą dokonywać na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących w oznakowanym miejscu i określonym czasie, uzgodnionymi z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (miejskim) lub Komendantem Stołecznym Policji. Prawidłowa interpretacja tego przepisu prowadzi do wniosku, że nie uregulowano w nim zakresu kompetencji straży gminnej – to zostało zrobione w art. 129b ust. 2 i 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym – lecz wprowadzono obowiązek uzgadniania z właściwym komendantem Policji przeprowadzania czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego. W tej sytuacji brak wymienienia stacjonarnego urządzenia rejestrującego w powyższym przepisie jest oczywisty – w tym wypadku uzgadnianie, o którym tu mowa ma miejsce wcześniej, a to na etapie instalowania urządzenia stacjonarnego i obowiązek ten ciąży na tym, kto urządzenie takie instaluje. Powyższe w sposób nie budzący wątpliwości wynika z § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie warunków lokalizacji, sposobu oznakowania i dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące (Dz. U. z dnia 19 marca 2013 r.), który stanowi, że lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego określa się na okres 40 miesięcy, uwzględniając opinię właściwego komendanta wojewódzkiego Policji w zakresie zasadności lokalizacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego. Skoro zatem przepis szczególnie wskazuje na obowiązek konsultowania z podmiotem wymienionym w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym lokalizacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego, to oczywistym jest, dlaczego urządzenie takie nie zostało wymienione w przywołanym przepisie. W żadnym razie nie można z tego wywodzić takich wniosków, jak czyni to obrońca.

Stanowisko powyższe znalazło również oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w dniu 3 grudnia 2013 r. oddalił kasację Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 maja 2013 r., który zapadł w sprawie ukarania przez straż miejską kierowcy pojazdu, którego wykroczenie zostało zarejestrowane przez fotoradar stacjonarny. W ustnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że regulacje prawne jednoznacznie wskazują, że strażnicy gminni (miejscy) w ramach wykonywania czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego są uprawnieni do korzystania z urządzeń rejestrujących. W ocenie Sądu Najwyższego art. 129 ust. 2 i 3 w zestawieniu z ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym – po zmianach z 2010 r., które nadały szereg uprawnień Inspekcji Transportu

Drogowego – nie uprawnia do wniosku, że doszło do zlikwidowania uprawnień straży gminnych do korzystania ze stacjonarnych urządzeń rejestrujących.

W związku z powyższym oczywiście nietrafne są twierdzenia wnioskodawcy dotyczące tego, że straż gminna nie mogła w niniejszej sprawie złożyć wniosku o ukaranie, a tym samym, że nie było skargi uprawnionego oskarżyciela. Skoro bowiem wykonywanie kontroli ruchu drogowego za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących znajduje się w zakresie działania straży gminnej (miejskiej), co w sposób niebudzący wątpliwości wynika z przywołanych wyżej przepisów, oraz straż gminna wystąpiła z wnioskiem o ukaranie to tym samym, z mocy art. 17 § 3 k.p.s.w., posiadała w niniejszej sprawie uprawnienia oskarżyciela publicznego. Nie doszło zatem do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej unormowanej w art. art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w.

Mając powyższe na uwadze wniosek o wznowienie postępowania należało oddalić.

Orzeczono o oddaleniu całego wniosku, pomimo tego, że w części, w której dotyczy on wznowienia na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. jest on w istocie rzeczy jedynie „wnioskiem sygnalizacyjnym”, gdyż wszystkie przywołane podstawy wznowienia postępowania są ze sobą ściśle powiązane i sztucznym byłoby rozdzielanie ich i orzekanie co do każdego z nich z osobna.

Skazanego obciążono wydatkami postępowania, zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k., gdyż nie ujawniły się żadne okoliczności, z których wynikałoby, iż nie jest on w stanie ich uiścić.